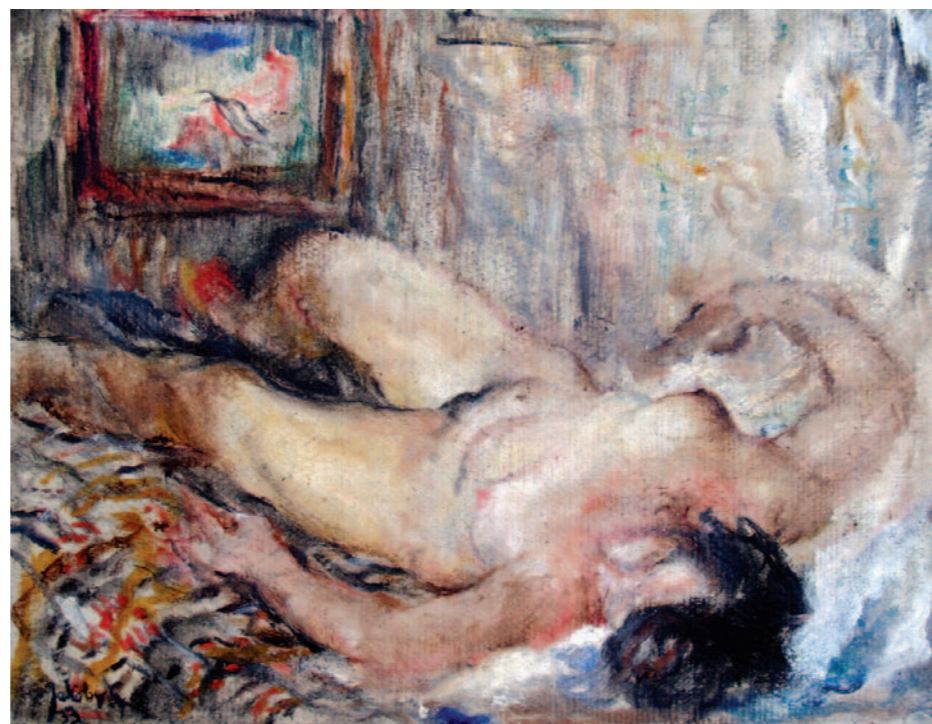

- narodil sa 28. marca 1903 v Košiciach ako druhé dieťa (súrodenci - brat Eugen a mladší brat Jozef) v rodine mäsiara-udenára majstra Augustína Jakobyho
- Jakobyho otec pochádzal Hýb z Oravy a po jeho rodovej línii bol Július Jakoby príbuzný s maliarkou Máriou Medveckou
- v roku 1906 s rodičmi odchádza do USA
- počas cesty loďou prekonal obrnu, po ktorej jeho jedna ruka ostala nevládna
- Jakobyho otec pracoval v konzervárni v Passaicu (USA) a v roku 1907 odišiel na stavbu Panamského prielavu
- v roku 1907 sa s matkou a súrodencami vrátil do Košíc a rodina sa usadila v dome na Ťahanovských riadkoch na predmestí Košíc
- v roku 1909 sa Jakobyho otec vrátil do Košíc, Július Jakoby začal navštevovať košickú obecnú školu
- ilustruje poviedky Srdece talianskeho autora Edmonda de Amicis
- počas štúdií na košickom gymnáziu spoznáva dielo Konštantína Kóváriho-Kačmarika na výstave, inštalovanej v telocvični gymnázia v roku 1915
- sústredenejšie sa venuje kresleniu, inšpirovaný maďarským maliarom Miháiom Munkácsym
- v roku 1919 zmaturoval na gymnáziu v Miškolci (Maďarsko)
- v roku 1922 sa zapísal na Vysokú ekonomickú školu v Budapešti
- prerušil štúdium na Vysokéj ekonomickej škole a zapísal sa do budapeštianskej súkromnej Slobodnej výtvarnej, kresliarskej a maliarskej školy Artúra Podolínyho-Volkmana
- po návrate do Košíc pracoval ako úradník v poisťovni a navštevoval kurzy vo večernej škole Eugena Króna (1923)
- v roku 1925 vytváral gumový reportáže pre košický denník Kassai hírlap
- voľný a neskôr riadny poslucháč v ateliéri maliara Istvána Rétiho na Akadémii v Budapešti (1926)
- po dvoch rokoch prerušil štúdium a od roku 1928 až do svojej smrti pôsobil v Košiciach
- prvá samostatná výstava v roku 1929 v košickom Východoslovenskom múzeu
- maliarova kompozícia „Ležiaci akt“ získala cenu mesta Košíc v roku 1934
- po otcovej smrti v roku 1934 prebudoval rodinnú dielňu na Ťahanovských riadkoch na ateliér, v ktorom pôsobil od roku 1935 až do roku 1964
- maliar požiadal o podporu v nezamestnanosti
- v rokoch 1938-1944 bol členom výtvarného odboru Kazinczyho spoločnosti v Košiciach; člen regionálneho umeleckého spolku Svojina (1945-1948); od roku 1949 sa stal členom Zväzu československých výtvarných umelcov
- v roku 1947 Jakobyho pivničný ateliér na Ťahanovských riadkoch navštívil jeden zo žiakov Krónovej školy Koloman Sokol, s ktorým umelec od uvedenej návštevy udržiaval pravidelnú korešpondenciu
- návšteva Eugena Króna (1958)
- 25. mája 1959 uzatvoril manželstvo s Gizelou Haltenbergerovou
- Ladislav Saučín: Július Jakoby. Bratislava 1960 (prvá monografia autora)
- Jakobyho tvorba bola v roku 1963 ocenená štátnym vyznamenaním Za vynikajúcu prácu
- zomrela Jakobyho matka Anna (1967)
- pri príležitosti prípravy svojej výstavy v Štajerskom Hradci v Rakúsku v roku 1970 uskutočnil svoju jedinú zahraničnú cestu od ukončenia štúdií v Budapešti
- člen poroty Medzinárodného bienále maľby v Košiciach (1970)
- v roku 1976 získaval Cenu MNV v Košiciach na III. Medzinárodnom bienále maľby
- v roku 1984 daroval kolekciu deviatich diel Národnej galérii v Prahe
- pri požiari vo Východoslovenskej galérii v Košiciach v januári 1985 zohorelo XX Jakobyho diel. Väčšina umelcových diel z Jakobyho galerijného súboru a ťažisko umelcovej tvorby ostala uchránená pred nešťastným osudom vďaka zapožičaniu diel pre umelcové výstavy na prelome rokov 1984-1985 v Múcsárnoku v Budapešti a v Miškolci (Maďarsko)
- Július Jakoby zomrel v Košiciach dňa 15. apríla 1985 (na úmrtnom liste je uvedený dátum 16. apríla 1985)
- portrétna plastika Júliusa Jakobyho v životnej veľkosti od sochára Juraja Bartusza získala cenu na podujatí Socha piešťanských parkov '87 (dielo je v majetku Východoslovenskej galérie v Košiciach, Slovenskej národnej galérie v Bratislave a Mesta Košice)
- Albert Marenčin: Košický pustovník. Slovenský spisovateľ, Bratislava 1988 (rozhovory Alberta Marenčina s Júliusom Jakobym)
- Jakobyho portrétna plastika v životnej veľkosti od sochára Juraja Bartusza bola v roku 1982 bola získaná do zbierok Východoslovenskej galérie v Košiciach a prezentovaná na nádvorí niekdajšej Východoslovenskej galérie (Leninova 72, teraz Hlavná 72)
- v roku 1991 bola Východoslovenská galéria premenovaná na Galériu Júliusa Jakobyho (15. december 1991 - 30. jún 1996)
- 31. mája 1992, po presťahovaní galérie z jej pôvodného sídla v Dessewffého paláci na Hlavnej 27 (predtým Leninova 72) do niekdajšieho Župného domu na Hlavnej 27, bola otvorená prvá výstava Galérie Júliusa Jakobyho a zároveň prvá stála expozícia umelcovej maliarskej tvorby
- po maliarovi Júliusovi Jakobym bola pomenovaná ulica, na ktorej sídli košická Škola úžitkového výtvarníctva
- autorova tvorba bola v roku 1994 monograficky spracovaná a zaradená do výberového kompletu databázy autorov Sörösovho centra súčasného výtvarného umenia v Bratislave (Sörös Center For Contemporary Arts-Slovakia)
- Ján Abelovský: Július Jakoby (1903-1995). Bratislava 1994 (druhá umelcova monografia)
- Jakobyho portrétna plastika v životnej veľkosti - dar sochára Juraja Bartusza mestu Košice bola v roku 2000 osadená do interiéru košickej pešej zóny pred chrámom sv. Alžbety na začiatku Alžbetiny ulice

Július Jakoby Odpust, Gizi, 1981, olej, plátno, 52x55 cm

Július Jakoby Ženský akt 1933, olej, plátno, 40x54 cm

Július Jakoby Na dvore, 1962, olej, hobra, 31x41 cm

Autor/kurátor výstavy/úvodný text/biografia/katalógové údaje: Peter Markovič.
 Reprodukcie diel: archív majiteľov diel.
 Múzeum Vojtecha Löfflera, Alžbetina 20, Košice,
 8. august – 8. september 2013.

Múzeum Vojtecha Löfflera vyjadruje svoje poďakovanie združeniu košických zberateľov výtvarného umenia CMUK (club milovníkov umenia Košíc) a súkromným majiteľom diel, Východoslovenskej galérii v Košiciach, Štátnemu divadlu v Košiciach a Východoslovenskému múzeu v Košiciach za zapožičanie diel Júliusa Jakobyho pri príležitosti prípravy výstavy k 110. výročiu autorovho narodenia.

Reprodukcia na titulnej strane: Autoportrét, 1929, olej, plátno, 93x72 cm.
 Múzeum Vojtecha Löfflera v Košiciach (foto: Milan Bobula)

Zastúpenie vo verejných zbierkach

- Východoslovenská galéria, Košice
- Slovenská národná galéria, Bratislava
- Národná galéria, Praha (Česká republika)
- Národná galéria, Budapešť (Maďarsko)
- Šarišská galéria, Prešov
- Galéria mesta Bratislavy, Bratislava
- Múzeum Vojtecha Löfflera, Košice
- Východoslovenské múzeum, Košice
- Oravská galéria, Dolný Kubín
- Stredoslovenská galéria, Banská Bystrica
- Galéria Petra Michala Bohúňa, Liptovský Mikuláš
- Nitrianska štátna galéria, Nitra
- Galéria umenia, Nové Zámky
- Galéria Miloša Alexandra Bazovského, Trenčín
- Považská galéria umenia, Žilina
- Zemplínske múzeum, Michalovce

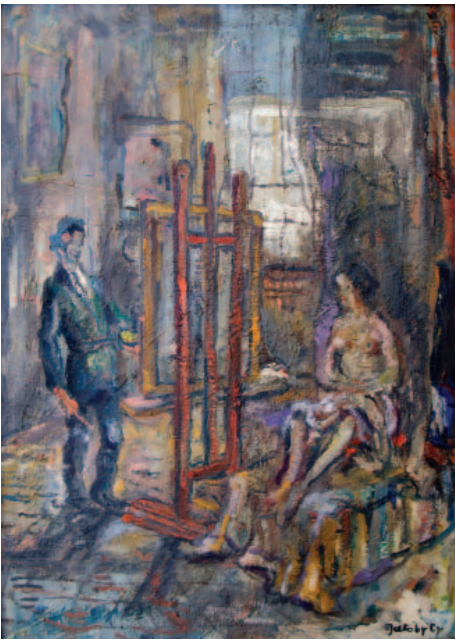
Július
 Jakoby
 (1903 – 1985)
 110.
 výročie
 narodenia

Obrazy
 namaľované
 jedným dychom

Julius Jakobý V ateliéri, 1950, olej, švédská lepenka, 58x42,5 cm

Košické výtvarné prostredie dvadsiateho storočia charakterizuje umelecký odkaz viacerých maliarskych osobností, ktoré zásadným spôsobom vstúpili do tradície moderného slovenského maliarstva. V historickom kontexte košického maliarstva jedinečným spôsobom pôsobí predovšetkým výnimočný fenomén charismatického maliara Júliusa Jakobého. S maliarovým ľudským a umeleckým príbehom je spojená príťažlivá legenda a zásadná umelecko-historická tradícia, začínajúca v dvadsiatych rokoch uplynulého storočia v období integrovania dobových moderných maliarskych výtvarných koncepcií do slovenského výtvarného umenia. Július Jakobý patril medzi kľúčové osobnosti vývoja moderného košického maliarstva uplynulého storočia. Podobne, ako tvorba viacerých osobností košickej scény prvej polovice minulého storočia, aj Jakobého maľba bola problematizovaná svojim vzťahom k dominantným vývojovým prúdom dobového slovenského maliarstva. Umeľcova tvorba, napriek dlhodobému záujmu o jej teoretickú interpretáciu, neustále naznačuje potrebu komplexnejšieho pochopenia podstaty umelcovho maliarstva a predovšetkým elementárnejšieho definovania zdrojov umelcovej modernity v počiatočných formulovaniach umelcovho programu a vzťahu autenticity Jakobého maľby a postulovaných prienikov expresívnych a figurálnych konceptov šesťdesiatych rokov, ktoré analyzovali viaceré interpretačné modely.

Július Jakobý bol maliarom hedonistickej koloristickej palety. Programový figuralista svojou tvorbou vytvoril jedinečnú a nepateľickú výpoveď o prostej ľudskej existencii. Umelec bol maliarom, inšpirovaným predovšetkým podnetmi zo svojho videnia svojej životnej pozície a predovšetkým nutkavej potreby maľovať podľa trisnej pravdy. Jakobý svoje obrazy nazýval i fríšnymi, naznačujúc týmto, že nevznikli sústredeným uvažovaním, zložitou kompozičnou prípravou alebo zdĺhavým študovaním témy. Umelec maľoval rýchlo a spontánne, vedený možno vierou v autenticitu takej maľby. Jeho spontánna metóda sa niesla v znamení maliarskej priamočiarosti, možno miestami až určitej drsnosti či primárnosti maľovania. Umeľcovo výtvarné oslobodenie sa v záverečnej fáze tvorby môže poukazovať na jeho takmer čire opojenie z kolorizmu, nehateň regulou formy, vekom a ani predchádzajúcimi skúsenosťami. Umeľcov maliarsky nepokoj vo svojom závere akoby nepoznal artikulačné omedzenia. Už nepotreboval formu, azda len oslobodenie od jej viazanosti. Maliarova umelecká sloboda vo svojom umeleckom vrchole, stúpajúca po takmer nepravdepodobnej trajektórii, sa takmer prekrývala s umelcovým fyzickým vekom. Možno práve spôsob Jakobého umeleckého dozrievania, dospievania k maliarskemu vrcholu dávno za predpokladaným umeleckým zenitom a obvyklým biologickým časom v období, v ktorom už nemusel mať nijaké očakávania a potrebu potvrdzovania svojho maliarstva, prekvapujúce prekračovanie konvenčných limitov umeleckého vývoja ... možno i toto môže byť jeden z predpokladov vďačne prijímanej legendy o podivuhodnom maliarskom pustovníkovi z Košíc, vzdorujúcemu ťarče dobovej mizérie a umeleckému vyprahnutiu kdesi na periférii Slovenska a ďaleko za horizontom aktuálneho európskeho maliarstva. Konštatovanie, že keby nebolo Košíc, nebolo by ani Jakobého, môžeme pokladať za krásnu hyperbolu. Keby nebolo Jakobého, slovenské maliarstvo by stratilo jednu zo svojich najoriginálnejších osobností. Jakobý – súputník moderny, jej dedič alebo osamotený pokračovateľ vo vákuu po jej doznení... umelec koncentruje esenciu košického výtvarnej tradície, stal sa jej podstatnou súčasťou a predovšetkým jedinečným maliarom svojráznej umeleckej podstaty.

Košické výtvarné prostredie dvadsiateho storočia charakterizuje umelecký odkaz viacerých maliarskych osobností, ktoré zásadným spôsobom vstúpili do tradície moderného slovenského maliarstva. V historickom kontexte košického maliarstva jedinečným spôsobom pôsobí predovšetkým výnimočný fenomén charismatického maliara Júliusa Jakobého. S maliarovým ľudským a umeleckým príbehom je spojená príťažlivá legenda a zásadná umelecko-historická tradícia, začínajúca v dvadsiatych rokoch uplynulého storočia v období integrovania dobových moderných maliarskych výtvarných koncepcií do slovenského výtvarného umenia. Július Jakobý patril medzi kľúčové osobnosti vývoja moderného košického maliarstva uplynulého storočia. Podobne, ako tvorba viacerých osobností košickej scény prvej polovice minulého storočia, aj Jakobého maľba bola problematizovaná svojim vzťahom k dominantným vývojovým prúdom dobového slovenského maliarstva. Umeľcova tvorba, napriek dlhodobému záujmu o jej teoretickú interpretáciu, neustále naznačuje potrebu komplexnejšieho pochopenia podstaty umelcovho maliarstva a predovšetkým elementárnejšieho definovania zdrojov umelcovej modernity v počiatočných formulovaniach umelcovho programu a vzťahu autenticity Jakobého maľby a postulovaných prienikov expresívnych a figurálnych konceptov šesťdesiatych rokov, ktoré analyzovali viaceré interpretačné modely.

Umeľcovo maliarstvo obsahlo filozofický rozmer existenciálnej drámy, grotesky i krásnej, zmyselnej vášne, s ktorou maľoval. S chvatom, emóciami a nástočivosťou, naplnený intenzívnymi dojmami, maľoval svoje expresívne kompozície. Jakobý maľoval svoje typické žánrové scény, mentálne a pocitovo ostávajúce blízky určujúcemu prostrediu periférie a svojmu plebejskému svetu. Opakovane pracoval s motívmi z mestského prostredia, návratov osamelých chodcov alebo ponocujúcich sa flamendrov. Súcitil s jednoduchými existenciami a osamelými ľuďmi. S porozumením maľoval pocity životnej všednosti. Sociálny aspekt v podobe ľudského súcitiu, ostal významnou etickou hodnotou umelcovho maliarstva od jeho počiatkov, čím do svojej tvorby integroval jeden z charakteristických hodnotových aspektov výtvarnej moderny. V neskoršom období často maľované cirkusové scény predstavujú podobnú esenciu Jakobého plebejskosti a vo svojej citovosti vyznievajú ako charakteristické scény zábavy, vlastnej prostrediu ľudových vrstiev a netypickej pre mestskú nobilitu, ku ktorej svojim pôvodom i mentalitou zaiste nepatril. Reštaurácie, dvory, domácnosť, zmrzlínár, motív so psom, záhrady, ulice alebo parky predstavovali umelcov typický obrazový repertoár. Jakobého sociálna groteska či maliarska grimasa, nasadzovaná maľovaným postavám, vyplynula z umelcovej bytostnej expresívnosti. Býval maliarom, často nelútošným a neprikrášľujúcim predlohy svojich maľieb. Podobne nemilosrdne maľoval i svoju vlastnú podobu. Autopotrét pri holení alebo obrazy zo série ranného prebúdzania pôsobia drsným a svojráznym realizmom videnia vlastnej existencie. Jakobý bol autorom viacerých ojedinelých autopotrétnych obrazových exhibícií. V jeho tvorbe nachádzame až prekvapujúcu otvorenosť, s ktorou sprístupňoval svoje intímne prostredie v rýdzo privátnych až hraničných situáciách. Umeľcova tvorba prezentujúca maliarske hedonistické emócie, ukrýva v sebe tiež protikladné, hlboké rysy skepsy a frustrujúce pocity márnosti. Jakobý až s obsedantnou potrebou vytváral viaceré spoločensky subverzívne obrazy, ktoré akoby rezignovali nad reakciou okolia. Umeľcovmu existenciálnemu sebaspodobeniu, v ktorom sa zobrazil ako sediaci na záchode alebo mocnému emocionálnemu výkriku v podobe, v ktorej celému svetu ukázal svoj holý zadok, len obťažne nachádzame paralely. Podobné Jakobého zobrazenia vyplávajú zásadne odlišné emócie, než také, ktoré sú obvykle spájané s jeho maliarstvom. Jakobý trvalejšie sledoval svoju podobu v podobných neprikrášľovaných situáciách, v ktorých sleduje svoju tvár a telo v odhaľujúcich scénach, výrazne privátnych a obvykle nemalovaných alebo tabuizovaných. Maľby pracujúce s obrazom umelcovej podoby disponujú nevídanou mierou úprimnosti a nečakanej otvorenosti. Môžu znamenať aj umelcov rezignované mávnutie rukou nad spoločenskými konvenciami. Jakobého mizantropické videnie vlastného bytia reprezentuje jeden z príkladov, ktorý ukazuje hĺbku spodných prúdov v jeho mysli i maliarstve. Podobné autobiografické neprikrášené zobrazenia, neláskavé k svojmu bytiu, vytvoril i v sérii maľieb z konca päťdesiatych rokov s motívom ranného prebúdzania sa a vstávania. Obraz zívajúceho a rozospaťého Jakobého presvedčivo dokladá umelcovi vlastný spôsob nepateľick-

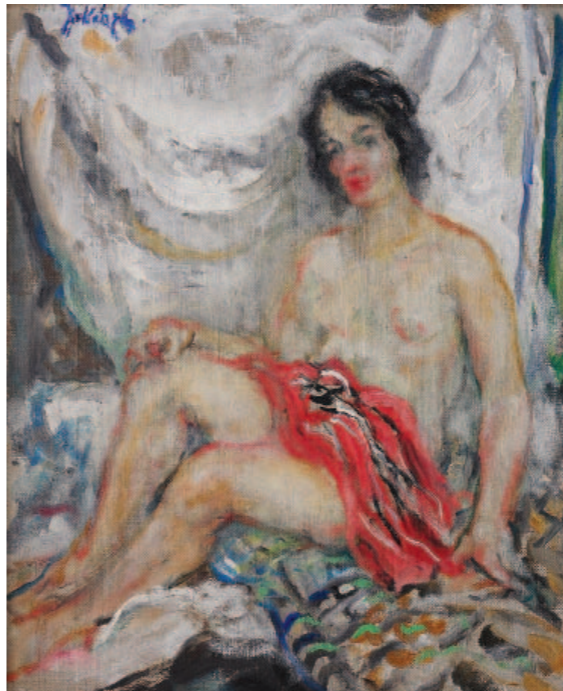

Julius Jakobý Otvorenie výstavy, 1962, olej, plátno na lepenke, 33x44 cm

Individuálne výstavy • Július Jakobý, Východoslovenské múzeum, Košice 1929 • Július Jakobý, Čierny orol, Prešov 1934 • Jaroslav Veris - Július Jakobý, Východoslovenské múzeum, Košice 1935 • Július Jakobý – Súborné dielo, Šafárikovo námestie, Bratislava 1958 (reprízy: Galéria výtvarného umenia, Prešov; Krajská galéria, Košice) • Július Jakobý – Súborná výstava, Československé kultúrne stredisko, Budapešť 1959 • Július Jakobý 1958 – 1965, Východoslovenská galéria, Košice 1965 (reprízy košickej výstavy: Galéria výtvarného umenia, Prešov; Mestská galéria, Bratislava) • Július Jakobý – Nová tvorba, Slovenská národná galéria, Bratislava 1970 • Július Jakobý – Nová tvorba (s Alexandrom Trizuljakom), Československo-rakúska spoločnosť, Viedeň 1970 • Július Jakobý, Dom pánov z Kunštátu, Brno (Česká republika) 1972 • Július Jakobý, Galéria M. A. Bazovského, Trenčín 1976 • Július Jakobý – Súborné maliarske dielo, Východoslovenská galéria, Košice 1978 (repríza: Oravská galéria, Dolný Kubín 1978; Galéria výtvarného umenia, Cheb (Česká republika) 1979; Podunajské múzeum, Komárno 1979; Galéria mesta Bratislavy, Bratislava 1980; Krajská galéria, Nitra 1980) • Podunajské múzeum, Komárno 1979; Galéria mesta Bratislavy, Bratislava 1980; Krajská galéria, Nitra 1980; Galéria umenia, Nové Zámky 1981) • Július Jakobý, Východoslovenská galéria, Košice 1983 • Július Jakobý – Výber z tvorby, Múcsarnok, Budapešť (Maďarsko)1984-1985 (repríza: Miskovec 1985) • Július Jakobý – Výber z tvorby, Východoslovenská galéria, Košice 1987 • otvorená prvá stála expozícia maliarovej tvorby zo zbierok Galérie Júliusa Jakobého (teraz Východoslovenská galéria), 31. máj 1992 • Július Jakobý 1903-1985, Galéria mesta Bratislavy, Bratislava 1993 • Július Jakobý 1903-1985, Pálffyho palác, Galéria mesta Bratislavy, Bratislava 1993 • Július Jakobý XX, Stredoslovenská galéria, Banská Bystrica (1993) • Július Jakobý 1903-1985, Slovenská národná galéria, Bratislava 1994 (repríza: Východoslovenská galéria, Košice 1994) • Július Jakobý Výber z tvorby, Štátna galéria, Banská Bystrica 1995 • Július Jakobý, Gemersko-malohontské múzeum, Rimavská Sobota 2002 • Július Jakobý, Novohradská galéria, Lučenec 2002 • Július Jakobý 1903-1985 (Storočnica), Východoslovenská galéria, Košice 2003 • Július Jakobý 1903/1985/2003, Turčianska galéria, Martin 2003 • Jakobý - Komorná výstava u Löfflera, Múzeum Vojtecha Löfflera, Košice

Julius Jakobý Starac so psom, 1957, olej, lepenka, 49,4x36,5 cm

Julius Jakobý Sediaci akt s červenou drapériou, 1930, olej, plátno na kartóne, 65x59,5 cm

Julius Jakobý Sedliak v sade, 1950, olej, plátno, 73x54 cm

ého videnia svojej životnej pozície a predovšetkým nutkavej potreby maľovať podľa trisnej pravdy.

Jakobý svoje obrazy nazýval i fríšnymi, naznačujúc týmto, že nevznikli sústredeným uvažovaním, zložitou kompozičnou prípravou alebo zdĺhavým študovaním témy. Umelec maľoval rýchlo a spontánne, vedený možno vierou v autenticitu takej maľby. Jeho spontánna metóda sa niesla v znamení maliarskej priamočiarosti, možno miestami až určitej drsnosti či primárnosti maľovania. Umeľcovo výtvarné oslobodenie sa v záverečnej fáze tvorby môže poukazovať na jeho takmer čire opojenie z kolorizmu, nehateň regulou formy, vekom a ani predchádzajúcimi skúsenosťami. Umeľcov maliarsky nepokoj vo svojom závere akoby nepoznal artikulačné omedzenia. Už nepotreboval formu, azda len oslobodenie od jej viazanosti. Maliarova umelecká sloboda vo svojom umeleckom vrchole, stúpajúca po takmer nepravdepodobnej trajektórii, sa takmer prekrývala s umelcovým fyzickým vekom. Možno práve spôsob Jakobého umeleckého dozrievania, dospievania k maliarskemu vrcholu dávno za predpokladaným umeleckým zenitom a obvyklým biologickým časom v období, v ktorom už nemusel mať nijaké očakávania a potrebu potvrdzovania svojho maliarstva, prekvapujúce prekračovanie konvenčných limitov umeleckého vývoja ... možno i toto môže byť jeden z predpokladov vďačne prijímanej legendy o podivuhodnom maliarskom pustovníkovi z Košíc, vzdorujúcemu ťarče dobovej mizérie a umeleckému vyprahnutiu kdesi na periférii Slovenska a ďaleko za horizontom aktuálneho európskeho maliarstva. Konštatovanie, že keby nebolo Košíc, nebolo by ani Jakobého, môžeme pokladať za krásnu hyperbolu. Keby nebolo Jakobého, slovenské maliarstvo by stratilo jednu zo svojich najoriginálnejších osobností. Jakobý – súputník moderny, jej dedič alebo osamotený pokračovateľ vo vákuu po jej doznení... umelec koncentruje esenciu košického výtvarnej tradície, stal sa jej podstatnou súčasťou a predovšetkým jedinečným maliarom svojráznej umeleckej podstaty.

Kedysi v dvadsiatych rokoch uplynulého storočia sa Jakobý náhodne zaplietol do dedinskej bitky. Udalosť spôsobila, že Elemír Halász-Hradil, reprezentujúci konzervatívnejšiu časť košickej výtvarnej obce, odmietol prizývať Jakobého do spoločných výstav zrejme z dôvodu, že podobné „výčiny“ vnímal ako spochybnenie maliarskeho stavu. Ako uvádza Ladislav Saučín v monografii o umelcovi, po čase sa Halász-Hradil a Jakobý stretli kdesi na ulici. „Majstre, ja sa od hlavy až po päty cítim umelcom“, povedal Jakobý staršiemu kolegovi. Jakobý, to budete musieť dokázať - dočkal sa sebavedomý mladík strohej odpovede. Víťužské prehlásenie, že sa cíti byť umelcom od podrážok po klobúk, znelo provokujúco. Dnes vieme, že jeho vyjadrenie v konečnom dôsledku nepredstavovalo prázdne gesto. Trúfalé prehlásenie, vyprovokované mladíckym sebavedomím, potvrdila autorova výnimočná a neopakovateľná maliarska tvorba. Július Jakobý bol výrazným maliarskym solitérom. Umelec nemal svojich bezprostredných predchodcov a ani podobnej platforme tvoriacich súčasníkov alebo nasledovníkov. Pre mnohých Jakobého priaznivcov zostal umelec Kóby-báťim, genialným košickým zápečníkom a predovšetkým ľudsky a umelecky svojráznym maliarom z niekdajšej periférie mesta. Jakobého charakteristický nachýľaný postava po dlhé desaťročia spoluvytvárala typický obraz košickej výtvarnej scény. Charizmatický maliar s neodmysliteľným chlebníkom, preveseným cez plece, patril k najoriginálnejším košickým maliarom a nezabudnuteľným reprezentantom košického maliarstva. Peter Markovič

Julius Jakobý Na posiedke I, 1953, olej, švédská lepenka, 52,5x59 cm

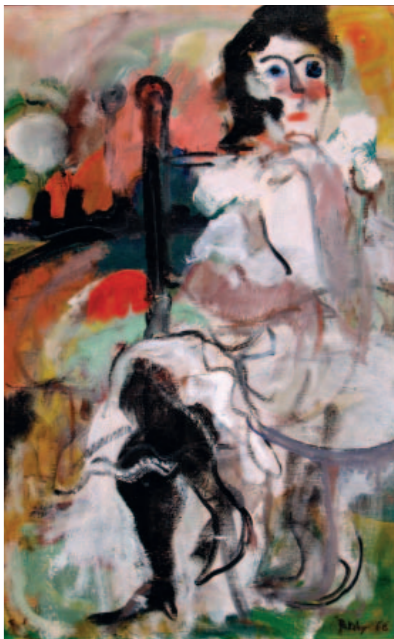
Julius Jakobý Hostinská záhrada, okolo 1950, sololit, 45x57 cm

Julius Jakobý Šachista, 1961, olej, preglejka, 25x29 cm

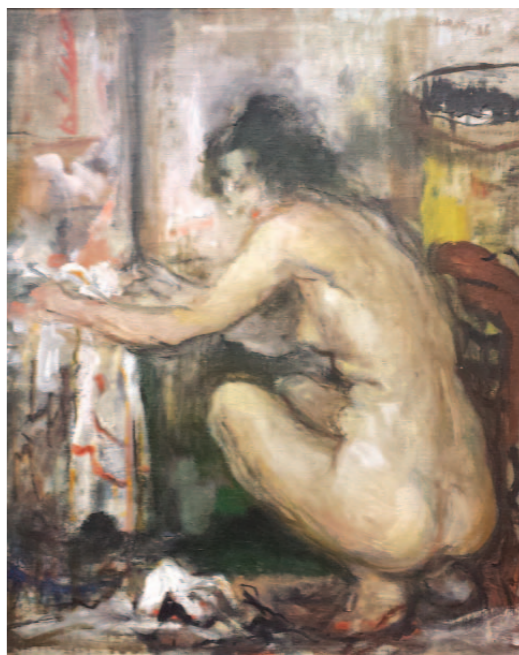
Julius Jakobý Zber ovocia, 1964, olej, maliarska lepenka, 25x35 cm

Julius Jakobý Pri stole, 1966, olej, plátno, 60x39 cm

Julius Jakobý Cirkus (Chlapec a kôň), 1964, olej, preglejka, 42x38 cm

Julius Jakobý Po kúpeľi, 1955, olej, plátno, 59x49 cm